

Merhaba Zafer Bey.

Normalde 2. ayım yarın doluyor fakat hazırken bugün gönderiyim istedim.

Fotoğraflar da var aşağıda.

İlk 4 fotoğraf Ulusal Ajans'ın düzenlediği eğitimde yaptığımız doğa gezilerinden. Plasencia, Monfragüe.

5. fotoğraf her pazar günü burada insanların hem alışveriş yapıp, hem içeceklerini içip yemek yiyebileceği hem de keyiflice dans edebilecekleri bi' merkez. Biz de mümkün olduğunda her pazar gitmeye çalışıyoruz ve daima kalabalık :)

6. fotoğraf ev arkadaşlarım İrini ve Denis'le.

7. fotoğraf Plaza de España. Buryası zamanında şehrin gelirine destek olmak için panayır alanı olarak yapılan büyükçe bi' park. Ne vakit görsem insanların bol bol fotoğraf çekip, çekildiği ferahça bi' alan.

8. fotoğraf İtalyan sahne tasarımcısı Paolo Baroni'yle 4 günlük atölyemiz sırasında yaptığımız çalışma öncesinden.

9. fotoğraf büyükçe bi' tren istasyonu olan Atocha'nın içinde bulunan kaplumbağa havuzu, insanların uzun süre izleyip, fotoğraf çektikleri bi' yer.

10. fotoğraf burada bir günden gün batımı, oldukça huzur vermişti bana. 11. fotoğraf da doğum gününden. Gregorio, David, Denis, Viviana, İrini ve ben.

* * * * *

Bu ayki raporuma, Ankara'daki terör saldırısını lanetlemekle ve hayatını kaybedenlere, sağ kalıp hayatlarından birilerini bi'seylerini kaybedenlere üzülerek başlıyorum..

Bu ay çalışma tempom biraz daha arttı. Artık tiyatronun açılış ve kapanışlarını yapabiliyorum. Hatta bu hafta sonu tek başıma açıp gelen insanları karşıladım. Tiyatromuz 3 farklı büyüklükte çok amaçlı salon içeriyor ve her birinde her vakit dans, pilates, tiyatro, yoga vb. çeşitli etkinlikler oluyor (Kimisi devamlı, kimisi ara ara kiralanıyor). Biz de gelen insanları karşılamak ve ilgilenmekle yükümlüyüz. Artık bana sorulan sorulara yanıt verebiliyorum ve insanların ne konu hakkında konuştukları hakkında fikir sahibiyim. Ben bi'seyler öğrendikçe ve istenilenlere karşılık verebildikçe ya da anladığımı gördükçe ev arkadaşlarım ve buradakiler seviniyorlar. Çocukları gibi oldum, her yeni öğrendiğim şeyde mutlu oluyorlar :)

İspanyolca derslerim bu ay haftada bir güne indi. Yalnızca pazartesi günleri gidiyorum. Vaktimin çoğu çalıştığım tiyatrodaki geçiyor. Hala her şey yolunda ve ben keyifli hissediyorum. Haftada 3 gün beden, dans ve ritm üzerine atölyelere katılıyoruz. Onun dışında yapmamız gereken kayıtlar, belge taratma, arşivleme (Yılların arşivi var burada mini kütüphanede, hepsi harika!) tiyatronun açılış hazırlıkları, kapanışı ve bi' önceki raporumda bahsettiğim haftalık periyotlarla ikişer kişilik gruplarla yaptığımız temizliklerimizle ilgileniyoruz. Temizlikleri bizimle birlikte tiyatronun yöneticileri olan Gregorio ve Viviana da yapıyor. Bu arada ev arkadaşlarımla aynı yerde çalıştığımı sanırım anlamışsınızdır, onlar benden 3 ay önce geldiler Madrid'e. O yüzden bi' çok şeyi onlardan öğrendim.

Şubat ayında İtalyan sahne tasarımcısı Paolo Baroni'nin 4 günlük atölyesine katıldım ve çok güzel şeyler öğrendim. "Labirent" konu başlığımız altında kişisel ve hayata dair bi' çok duygu yaşadım diyebilirim. Paolo bizim evimizde kaldı bu süre boyunca, gitmeden önceki gün O'na ve ev arkadaşlarıma güzel bi' kahvaltı hazırladım. Paolo o kadar mutlu oldu ki fotoğrafını çekip, tiyatroya geldiğimizde herkese bahsedip durdu :)

Atölye süresinde bi' çalışma için parka çıktık. Kumda çizdiğimiz "Labirent"le yaptığımız çalışmada ben şarkı söylüyordum (Dere Geliyor Dere), diğer katılımcılar da ona uygun dans ediyorlardı labirent boyunca. Parkta bi' çok insanın ilgisini çekti ama özellikle birisi ilgiyle izliyordu. Çalışma bitiminde yanıma gelip "Merhaba, Türkçe biliyor musun?" dediğinde çok şaşırdım :) Ayaküstü biraz sohbet ettik. Berlinli, 30lu yaşlarında biriydi. Burada Almanca dersleri veriyormuş. İstanbul'a gelmiş ama Türkçe'yi Berlin'de öğrenmiş. Burada Türkçe konuşmayı çok özlediğini söyleyince "Ah, ben de" dedim :) Beklenmedik bi' şeydi epey mutlu oldum niyeyse.

2 aylık sürem zarfında bir olumsuzluk yaşadım. Tiyatronun hemen önünde erkek arkadaşımın görüntülü konuşurken telefonum gasp edildi. ("Neden kapının önünde konuşuyordun?" sorularınıza cevap; içeride sesli bir dans provası vardı :)) Bir kadın farkedip tutmaya çalıştı ama telefonun kulaklığı elinde kaldı. Arkasından biraz koştum ama yetişemedim, zaten yetişsem n'apabileceğimi düşünerek eve gittim. ("Neden tiyatroya dönmedin?" sorunuza cevap; provalar süresince karşılamada kimse yoksa kapı kilitli oluyor ve o sırada Viviana ve Gregorio da provada oldukları için rahatsız etmek istemedim.) Yüzünü görmedim ve haliyle n'apacağımı bilemeyip eve geldim. Şaşırmış bi' durumdaydım hiç beklemediğim

bi' anda görüntülü konuşurken birden biri geliyor ve telefonumu öylece alıp gidiyor. Ne söyleyeceğinizi, nasıl bağıracığınızı bilmiyorsunuz. İlk anda çılgılık atabildim. Sanırım bu tür durumlara karşı gideceğiniz yere ait söylemeniz gereken sözleri öğrenmelisiniz :) Kendimi oldukça kötü hissettim(Ki erkek arkadaşımın çılgılığını duyup telefonumun aniden kesilmesinde ne kadar meraklanacağını düşünüp daha da kötü hissettim. Eve gelir gelmez ev arkadaşlarımdan telefonundan haber verdim elbette). Eve gelip durumu anlattım, Irini (ev arkadaşım) benimle ilgilendikten sonra gelip durumu Gregoriolara anlattı. Viviana hemen arayıp tesellide bulundu. Ve Irini, Denis tüm gece yanımda oldular. Sanırım ilk onlara koşmak isteyişim de bu yüzden. Kahve, yemek yaptılar; yüzüm gülsün diye uğraştılar. Ertesi gün polise gittik ama bi' haber çıkmadı. Zaten çıkmayacağını da biliyorum. İlginçtir ki tiyatrodaki da, sokağında da kamera yokmuş. Neyse, daha önce hiç böyle bi' olay yaşamadığımdan bi' kaç gün kendimi kötü hissettim, yanımdan koşan insanlar olduğunda hafiften içim titriyor hala. Yeni telefon almak durumunda kaldım, aynı hattımı çıkarabildim. Bana bi' şey olmadı diyerek teselli ettim kendimi hep. Gelmeden önce bi' çok yerde olduğu gibi burada da bu tür olayların çok gerçekleştiğini okumuştum ama her an tedbirli olamıyorsunuz maalesef. Kendime nazar değdirdiğimi düşünüyorum. Çünkü arkadaşlarımla, sevdiklerimle ne vakit konuşsak "Her şey yolunda, ilk günlerden alıştım" diyordum ve "Nasıl ya, hiç olumsuzluk yaşamadın mı?" diyorlardı. Sonunda yaşadım :) Neyse..

5 gün önce doğum günümü kutladık. Erkek arkadaşım hediye göndermek istediğinden Gregorio'yla iletişime geçmiş, onlar da doğum günümde bu sayede haberdar olup benim için sürpriz hazırlamışlar. Haftalık genel toplantımız oluyor çarşamba günleri. Doğum günüm de o güne isabet etti. Gregorio önce Irini ve beni odasına çağırdı oturum kartı randevum için gerekli evrakları konuşmaya, o sırada Viviana, Denis, David de pastamı hazırlayıp, ışıkları kapatıp hepsi bi' yerlere saklanmaya çalışmışlar :) Odadan çıktığımızda da "Cumpleaños feliiizzz" eşliğine mumları üfledim :) Çok mutlu oldum düşüncelilikleri için. Türkiye'de her doğum günüm dolu dolu geçirdi; ailemle ve dostlarımla.

Haftalık toplantı demişken, danışmanımız Silvia'yla da iki haftada bi' Denis, Irini ve ben toplantı yapıyoruz. Sorun yaşayıp yaşamadığımızı, sorularımızı konuşuyoruz.

Bi' de paylaşmak istediğim bi'sey var. İspanyolca- Türkçe sözlük arıyordum hem internetten hem de buradaki insanlara sorarak. Bulamadım ve konuyla ilgili konsolosluğu aradım. "Eskiden bulunduğunu ama artık satılmadığını, sadece Türkiye'den edinebileceğimi" söylediler. Ablam gönderdi postayla. Gelirken İngilizce sözlük ve İngilizce, İspanyolca dil kartları edinmiştim ama sözlük de şart elbet :)

Sevdiklerimi özlemek dışında burada herhangi bi' problem yaşamadığım için çok şanslı hissediyorum hep. Güzel vakitler diliyorum herkese.

Geçen ay ve bu aydan fotoğraflar da paylaşmak istiyorum sizlerle..